

smlouvy podle jejich srovnalé vůle měl pominouti, spíše opak plyne z jejího potvrzení ze dne 14. prosince 1934, neboť v něm uvádí jednotlivě cenné papíry u ní uložené v depotu »A«.

Zůstal-li však žalobce vlastníkem uložených cenných papírů, přes to, že dal zmocnění dovolatelce ve smyslu § 3 zák. č. 241/1924 Sb. z. a n., má k nim nadále věcné právo, jež nebylo dotčeno ani příročím, povoleným dovolatelce dne 20. března 1933 (§ 4 zák. č. 240/1924 Sb. z. a n.), ani vládním nařízením ze dne 15. prosince 1936 č. 338/1936 Sb. z. a n. (§ 3), a dovolatelka neprávem odpírá vydání žádané cenné papíry.

Posoudily proto nižší soudy věc správně, když vyhověly žalobě.

Čís. 16959.

Soudu povolujícímu exekuci na nemovitost nepřísluší zkoumati, zda se knihovně zapsaný zákaz zcizení a zatížení stal právem podle § 364 c) obč. zák., či nikoliv. Tu otázku je řešiti jen v sporném řízení.

(Rozh. ze dne 1. června 1938, R II 151/38.)

Srov. rozh. č. 11459 Sb. n. s.

Vymáhající věřitelka navrhla k vymožení své vykonatelné pohledávky povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitostí připsaných povinnému do vlastnictví ve vložce č. 631 pozemkové knihy v Z., přes to, že na ideální polovici uvedených nemovitostí byl zapsán smluvní zákaz zcizení a zatížení ve prospěch Jana a Bertý S-ových, jejichž souhlas nebyl prokázán. Soud první stolice povolil exekuci podle návrhu. Rekursní soud zamítl k rekursu Jana a Bertý S-ových návrh vymáhající věřitelky co do ideální polovice dotčených nemovitostí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Rekursní soud správně dovodil, že smluvní zákaz zcizení a zatížení nemovitostí založený mezi osobami uvedenými v druhé větě § 364 c) obč. zák. brání nejen dobrovolnému, ale i exekučnímu zatížení a zcizení.

Bez významu je, má-li rekursní soud za to, že vyhovění návrhu stěžovatelčinu na povolení exekuce vnucenou dražbou byla na překážku okolnost, že stěžovatelka ve svém návrhu ani ne tvrdila, že smluvci onen zákaz sjednávající nebyli v příbuzenském poměru uvedeném v dotčeném zákon. ustanovení a že došlo tudíž ke knihovnímu zápisu onoho zákazu proti zákonu, takže následkem toho musel prý exekuční soud

vycházeti ze stanoviska, že zápis byl právem povolen a že proto měl stěžovatelčin návrh na povolení vnučené dražby zamítnouti. Pro povolení exekuce je jedině rozhodující obsah exekučního návrhu s přílohami a stav pozemkové knihy. Jen na tom základě může soudce posouditi, zda je navržená exekuce přípustná. Otázkou, zdali se knihovní zápis zákazu zcizení a zatížení se zřetelem na § 364 c) obč. zák. stal po právu čili nic, nenáleží se zabývatí soudu povolujícím exekuci a mohla by věcná správnost tohoto zápisu býti řešena jedině v řízení sporném. Když tedy v knize pozemkové bylo na nemovitostech dlužníkových shora uvedeném omezení v době návrhu na exekuci zapsáno, nemohla býti povolena, byť by stěžovatelka v návrhu svém tvrdila, — jak to také dovolací rekurs uplatňuje, — nebo dokonce i byla osvědčila, že z dotčeného knihovního zápisu oprávnění manželé S-ovi nenáleží ve skutečnosti v okruh osob uvedených v druhé větě § 364 c) obč. zák.

Čís. 16960.

Zákaz zcizení a zatížení nemovitosti bez svolení ministerstva sociální péče podle § 60 vlád. nař. č. 191 / 1921 Sb. z. a n. se nevztahuje i na exekuční zatížení nebo zcizení.

(Rozh. ze dne 1. června 1938, R II 157/38.)

Srov. rozh. č. 12596 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel Dr. Rudolf K. navrhl, aby mu byla povolena k vyřízení jeho vykonatelné pohledávky exekuce vnučeným zřízením práva zástavního knihovním vkladem na ideální polovici nemovitosti připsané dlužnici ve vložce č. 3389 pozemkové knihy v H. V uvedené vložce byl vyznačen domek č. p. 1625, na nějž byla povolena státní finanční podpora podle zákonů o stavebním ruchu č. 281/1919 a č. 100/1921 a vládního nařízení č. 191/1921 Sb. z. a n. převzetím záruky státu za hypotekární zápůjčku Úrazové pojišťovny dělnické v B. 74.000 Kč s přísl., kterážto záruka byla v pozemkové knize podle uvedených předpisů zákonných poznamenána a vloženo na uvedenou nemovitost omezení vlastnického práva zákazem zatížení a zcizení a právo předkupní ve prospěch Československého státu, pokud nebude výše uvedená státem zaručená zápůjčka umořena. Soud první stolice vyhověl návrhu, kdežto rekursní soud jej zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Na domku č. p. 1625, zapsaném ve vložce č. 3389 v H., na jehož ideální polovici vede dovolací stěžovatel exekuci vnučeným vkladem práva zástavního, vázne zákaz zcizení a zatížení ve prospěch Česko-